

*Վերա Զվյագինցեվա
(Ռուս Բանաստեղծ)*

Ինչպէս մարդուն են խոր սիրահարում,
Զայնին, շարժումնին, փայլին աչքերի,
Այնպէս էլ իմ մեծ, փոթորկոտ դարում
Սիրահարուեցի ես հին մի երկրի:

Ինչքան նամբայ էր կտրել հարկաւոր
Ու գետեր անցնել, քաղաքներ, գիւղեր,
Որ հեփաթային Դերեղը այսօր
Իր պաղ շառաչով իմ գէմֆին փարուէր:

Որ Լոռու ձորը մտնէի յանկարծ,
Ուր անակնկալ կէսօրն է մթնում,
Ասես քարայր ես մտնում երկիւղած,
Ասես քարակոփ մի վանք ես մտնում:

Ինձ վիճակուել էր սիրել՝ մէկընդմիջտ
Այս հողը՝ շոգից ու վշտից խանձուած,
Հողմերի ձեռքով ժայռին փորագրուած
Որմնաքանդակներն այս խոժոռ ու խիստ:

*Էդուարդաս Մեծելայտիս
(Լիտվացի Բանաստեղծ)*

ՄԻ ԼԱՅ, ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Մի լայ, Հայաստան, ծանր է իմ սրտին
Քո կոմիտասեան հառաչը տխուր...
Դեռ բոցկլտում է արեգակը հուր,
Եւ բոցկլտում է ժողովուրդն այս հին:

Դիտեմ, թէ մի օր հազար ու հազար
Զոհերիդ անիւնն իրար գումարուի,
Դոյանայ պիտի սրբազան մի սար,
Որ Արարատին կը հաւասարուի: